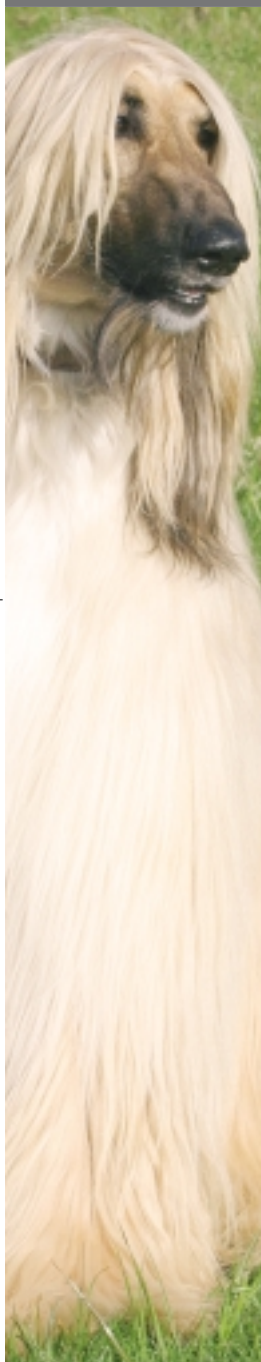

En hund med falkeblik

- Der er megen diskussion omkring den afghanske myndes baggrund, fortæller Marianne Nielsen, Kennel Abica, og Karin Jansz, Kennel Rashwas, der begge har indgående kendskab til racen gennem mange år. - Der eksisterer afbildninger af langhårede mynder i Asien, som kan dateres flere tusinde år tilbage. En naturlig forklaring på afghanerens udseende er, at disse saluki-lignende urhunde under deres vandring mod nordvest er forandret gradvist gennem indblanding af andre hundetyper og tilpasset, så de kunne klare sig under de lokale forhold - eksempelvis ved at udvikle mere pels i de

Mange forbinder den afghanske mynde med et forfinet væsen, men racen indeholder helt andre elementer end forfinethed

■ Af:
Wiegaard/Tine Luther

kølige bjerge, men præcis hvornår og hvordan disse hunde er kommet til Afghanistan, vides ikke med sikkerhed. Hvad man ved er, at der fandtes to forskellige typer afghanere i Afghanistan - sletteafghaneren og bjergafghaneren. Sidstnævnte havde mest pels, da den skulle bruge beskyttelse mod vind og vejr i bjergene. De afghanske mynder, vi kender i dag, er et mix af slette- og bjergafghaneren.

En suveræn jæger

- De afghanske stammefolk har draget stor nytte af deres mynder gennem masser af år, fortsætter Marianne Nielsen og Karin Jansz. - Hundene blev brugt til både vagt og jagt. De har alle dage været meget værdifulde for stammefolkene, idet de var en undværlig hjælp til at skaffe føde. De afghanske mynder blev brugt til alle former for vildt; f.eks. harer, hjorte og vildsvin, og der er sågar legender om, at de nedlagde leoparder.

- Det specielle ved de afghanske mynders jagtform er, at de blev sluppet og selv løb ud og nedlagde vildtet - typisk to og to eller flere sammen. Mynderne apportere ikke, så stammefolkene måtte selv hente det nedlagte vildt hjem. Den dag i dag bruges mynderne stadig til jagt i Afghanistan, mens det er forbudt at anvende den til jagt her hjemme, netop fordi de er så hurtige, at de kan løbe vildtet op.

- De afghanske mynder jager primært med synet. De har et rent falkeblik; intet, der rører sig, forbigår deres opmærksomhed. Deres øjne er placeret på siden af hovedet, så de ser ikke så godt lige foran sig - hvilket man skal huske at tage hensyn til, når man nærmer sig en afghaner. Derimod ser de meget skarpt på lang distance, og når de får øje på noget småt, der bevæger sig i horisonten, melder deres meget kraftige jagtinstinkt sig. Så løber de - og de løber hurtigt - mod byttet. De lukker fuldstændig af for omverdenen i disse situationer, og det er umuligt at komme i kontakt med dem - uanset hvor lydige de ellers måtte være i andre situationer.

Den afghanske mynde er en stolt og karakterfast hund, der holder et vågent øje med, hvad der sker omkring den. (Foto: Wiegaard/Tine Luther)

Har man afghansk mynde, skal der afsættes en del tid til pleje af den smukke pels. Bemærk "sadlen", som det forholdsvis korthårede område på ryggen kaldes. (Foto: Wiegaarden/Tine Luther)

Afghanerens andet hjemland

- I 1907 tog en kaptajn, der var udstationeret for den engelske hær, en afghansk mynde med hjem til England. Det var en gylden han ved navn Zardin, og den fik straks succes på en udstilling. Racens standard blev udfærdiget i England på baggrund af denne hund, og derfor står landet som afghanerens hjemland på racestandarden. Zardin blev imidlertid solgt til en hundehandler og kom derfor aldrig i avlen. Ser man billeder af ham, er man dog ikke i tvivl om, at han har lagt krop til standarden.

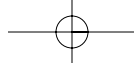
- I en årrække skete der ikke rigtig noget på myndefronten i Europa, men efter 1. Verdenskrig hjemtog en engelsk major nogle mynder fra Afghanistan.

Denne hund var mere langbenet og let, og den havde mindre pels end man kendte det fra standarden. Denne hund var en

slette-afghaner. Nogle år senere startede en anden kennel op med bjergafghanere, der så ud som Zardin. Nu blev der stor

Afghanske mynder har stor løbetrang og bør have mulighed for at strække ud på afgrænsede arealer. (Foto: Wiegaarden/Tine Luther)

... EN HUND MED FALKEBLÆK

ståhaj omkring, hvad der var det rigtige. Efterhånden blev disse to typer dog blandet, og det er denne blanding, vi har i dag i Europa.

- Engang i 1930'erne kom de først to afghanske mynder til Danmark, men vi skulle helt op i 1960'erne, før der kom rigtig gang i den. Racen blev stadig mere populær, og det hele toppede i midten af 1970'erne, hvor de største årgange lød på over 300 registreringer. Siden er det gået stødt tilbage for afghaneren, der sidste år fik registreret 21 eksemplarer.

De fem karakteristika

- Den afghanske mynde har fem karakteristika i sit udseende, som adskiller den mere eller mindre fra andre hunderacer. Der er de helt specielle og meget elegante, fjedrende bevægelser, der er "sadlen",

som er området ned over ryggen med forholdsvis korte hår, der er halen, hvis yderste del former sig som en ring, der er det orientalske udtryk, som fremkommer af de trekantede lidt skråtstillede øjne, og endelig er der de fremtrædende hofteben.

Sjovt modspil hver dag

- Det er aldrig kedeligt at leve sammen med afghanske mynder, fastslår Marianne Nielsen og Karin Jansz. - Man er sikker på at få modspil hver eneste dag. Det er ikke en hund, der bøjer sig lydigt for een; det er virkelig en hund med personlighed og egen mening om tingene. Den er stolt og har en helt speciel værdighed – og så er den altid med på den værste. Det er svært at få den til at udføre den samme øvelse igen og igen, men finder man på en akti-

Ved væddeløb startes afghanerne i startboksene. Hundene jager en "hare", som på Kallerupbanen trækkes frem ved hjælp af en ombygget motor fra en motorsav. (Foto: Finn Skaaning)

Lure coursing er en form for løbskonkurrence på mark. I Danmark foregår det blot på legeplan med de afghanske myndere, hvorimod det f.eks. i Tyskland er en rigtig sport. (Foto: June Cook)

vitet med fart i, er den altid med på den!

- Indendøre er afghaneren til gengæld luddoven og magelig, og den hygger sig gerne i sofaen, hvis den får chancen for det. Den er en god følgesvend, og den vil måske ikke helt være ved det, men den knytter sig meget til sin familie. Har den lært at omgås børn – som kender reglerne for at være sammen med hunde – fra den var lille, går de fint i spænd sammen. Den finder sig dog ikke i at have børn liggende på ryggen, som hiver den i ørene. Enten går den bare sin vej, eller også markerer den med en knurren, at den ikke vil have det. Børn accepteres, hvis det ikke er for tæt og vildt.

- Det er også vigtigt, at den afghanske mynde lærer at omgås andre hunde, fra den er hvalp. Man skal dog alligevel altid tænke sig om, inden man slipper en voksen afghaner sammen med andre hunde, for bliver der ballade, bliver det hurtigt en ulige kamp på grund af afghanerens fart og størrelse.

- Afghanerens vagtinstinkt er bevaret, og den fortæller altid, når der sker noget, men derudover hører man den ikke gå ofte. Folk, den kender, kan sagtens gå ind, men kommer der nogen, der tøver eller er nervøse, mærker den det strakt, og så slipper den dem ikke ind.

Sind som en kat

- Man siger, at den afghanske mynde har sind som en kat, og det er ikke helt ved siden af. Ligesom katten er afghaneren noget egenrådig. Den er kælen, når det passer ind i dens kram, og når den har fået nok, trækker den sig tilbage.

- At opdrage en afghaner er også lidt som at opdrage en kat. Man skal hele tiden være opfindsom for at motivere den, og der skal lægges megen energi i at lære den de almindelige grundregler såsom at undlade at gå op på spisebordet eller bide i ledninger. Det er altid godt at have et alternativ til noget, man vil have den til at holde op med. Vil man for eksempel ikke have, at den ligger i møblerne, skal man have en kurv som alternativ, så man har noget af forhandle med.

- Kæft, trit og retning er absolut ikke en opdragelsesform, der passer til afghaneren. Det er en meget stolt hund med en stærk personlighed, og forsøger man at knække den ved for hård opdragelse med råb og skrig, får man enten en ulykkelig

Der er fart over feltet, når de afghanske mynder er på banen. Tophastigheden er 60 km i timen. (Foto: Finn Skaaning)

eller vred hund ud af det. Opdragelsen skal ske roligt, bestemt og konsekvent, og afghaneren skal behandles med værdighed. Ellers når man ingen steder.

Elsker fart

- Afghanerens historie har skabt en hund, der er meget hårdfør. Man skal ikke tage fejl af den, når den kommer i sin fine, lange pels. Det er en fantastisk sej og hurtig hund, der kan klatre i bjerge, springe højt, vende på en tallerken osv. Den er meget smidig og bøjelig i ryg og ben, og, som nævnt, elsker den fart. Det er en hund, der er skabt til at løbe, og derfor er det efter vores mening utrolig synd, hvis den altid skal gå i snor. En afghaner kan sagtens bo i byen, men den skal have mulighed for at boltre sig frit på et afgrænset område. Nogle er af den mening, at man godt kan slippe dem løs uden for et indhegnet område, og det går måske også med unge hunde, men slipper man en voksen afghaner og den får fært, træder jagtinstinktet i karakter, og så har man ingen mulighed for at kalde den til sig.

- En virkelig sjov og god måde at lade den afghanske mynde få afløb for sin trang til bevægelse er at tage den med på en væddeløbsbane. Her får den samtidig tilfredsstillet noget af sit jagtbehov, når den jager "haren".

- Der findes kun to baner i Danmark, som arrangerer løb for afghanere, nemlig Kallerupbanen ved Hedehusene (www.kvf-dogracing.dk) og Midtjysk Greyhound Stadion ved Bjerringbro. Desuden arrangeres der "lure coursing", som er løb på marker, rundt omkring. Tilmelding til lure coursing kan ske til Karin Jansz på tlf. 57 80 36 31 eller rashwas@get2net.dk. Ønsker man ikke ligefrem at stille op i væddeløb, kan man nøjes med at dyrke sporten på hyggeplan.

60 km i timen

- Det går stærkt, når den afghanske mynde løber. Tophastigheden er på 60 km i timen og gennemsnitsfarten 45 km i timen. Hundene løber væddeløb på to distancer. På Kallerupbanen er de på henholdsvis 272 og 460 m. Jagtinstinktet bruges som motivation. Banen har således monteret en skinne, hvorpå der kører en "hare", som hundene jager. Haren kører

ved hjælp af en ombygget motor fra en motorsav, og den kan fjernstyres, så det er muligt at afpasse hastigheden efter hundene.

- Til væddeløbene startes hundene i startboks, og de bærer mundkurv, så de ikke kommer til skade, hvis de skulle være uenige om, hvem "byttet" tilhører, når løbet er færdigt. Hundene skal have licens for at starte til væddeløbene, og det kan de få under træningsseancerne. Der udbetales mindre pengepræmier til vinderne. Tilskuerne kan også spille på hundene. Pengepræmier er ikke tilladt på Kallerupbanen, men i Bjerringbro er der totalisator.

- Når afghanerne er på banen – uanset om det er under løb eller for sjov – bruger de deres naturlige instinkter, og det

er tydeligt, at de har det fortrinligt med det. De hyl og skriger og er vildt glade, når vi nærmer os banen.

- Lure coursing er en lidt mere "naturpræget" form for løb, som den afghanske mynde også elsker. Banen laves på en mark – jo mere kuperet og busket desto sjovere. Her løber hundene også efter en "hare". Den er monteret i et snoretræk, som løber omkring nogle ruller, der er fæstnet i jorden. Det gælder om at variere banen fra gang til gang, for afghaneren lærer hurtigt en bane at kende. I modsætning til banevæddeløb, som mest giver hunden motion, udfordrer lure coursing i højere grad også hjernen. ■

Se mere på www.myndeklubben.dk

Alle farver er tilladte hos den afghanske mynde. Her ses en black and brindle og en gylden. (Foto: Wiegaard/Tine Luther)